

VALOKEILA

XXVI OULUN KANSAINVÄLISEN LASTENELOKUVIEN FESTIVAALIN
VIRALLINEN ÄÄNENKANNATTAJA

Tarinankertoja naurattaa ja itkettää!

LUE LISÄÄ TAKASIVULTA!

KOLUMNI

VALOKEILASSA

Mykkäelokuvat

Hiljaisuus, musiikki, valkoista ja mustaa, joskus värjää.

Mykkäelokuva maistuu mauttomalta vedeltä ja väritömältä posliinilta. Se tuntuu hauskalta pellettä ja ihanalta hattaralta. Se tuoksuu mustalta salmiakilta ja valkoiselta vahtokarkilta.

Kiinnostavinta mykkäelokuvissa on... hmm, olisiko hiljaisuus? Joka paikassa on nykyisin hirveästi melua. Autot ääntävät, ihmiset huutavat, puhelimet soivat, kaupan radio on päällä. On olemassa myös ihania ääniä. Hauska nauru, linnun laulu, ovikellon sointi silloin, kun kaveri tulee kylään, ammattilaisen huilun soitto.

Hiljaisuus voi joskus olla pelottavaa. Kun katsoo mykkäelokuvaa, niin kuva pysähtyy, tulee hiljaista ja tapahtuu jotain jännittävää. Hiljaisuus voi olla pelottavaa myös pimeällä. Tai jos on hiljaista ja yhtäkkiä tulee hirveä pauke musiikilla.

Tavalliset elokuvat kiinnostavat ihmisiä enemmän kuin mykkäelokuvat. Mutta muistattehan, aina ei tarvita sanoja, hiljaisuuskin on ihaana!

VEERA KANDELBURG

Nukun Sanataidekoulun
10-12-vuotiaiden ryhmä

Köyhyys ei estä pärjäämistä!

Viisas mummoni eli Saga no gabai baachan on japanilainen Hitoshi Kurauchin ohjaama lämmin tarina nuoren Akihiropojan kasvamisesta.

Kerronta alkaa, kun Akihiro viedään mummonsa tykö tädin mukana. Henkilöhahmoista ei kerrota mitään, ja katsoja saakin elokuvan aikana miettiä tarkkaan hahmojen luonnetta. Alussa juoni voi puuduttaa, mutta tarinan kehittyessä kerronta kuljettaa, eikä huumoril-takaan voi välttyä.

Elokvassa Akihiro sopeutuu mielestäni hyvin mummon kanssa asumiseen, vaikka ikävä kaivaakin häntä välillä. Koulu alkaa tappelulla, mutta riitapukareista tulee yhteisen rangaistuksen jälkeen parhaimpia ystäviä. Mummo opettaa Akihirolle, ettei vähävaraisuus ole pahasta ja kaikesta selviää positiivisella asenteella.

Akihiron kouluvuodet menevät vauhdilla, eikä niihin paremmin syvennytä. Aineiden kanssa hänellä ei ole lukupäätä yhtään, mutta

urheilussa hän menestyy, saamalla mummonsakin sekaisin. Viimein Akihiro näkee äitinsä kolmasluokkalaisten maratonin kannustusjoukoissa. Akihiro itkee ilosta ja siivittää itsensä voittoon.

Elokvassa on suuria tunteita, mutta musiikki on tylsähköä, eikä kuvaa tunteita erityisesti. Kun koulut on käyty loppuun, Akihiro palaa äitinsä luo ja jättää mummon pärjäämään yksin. Akihiro lupaakin tulla käymään

kesällä.

Elokuva saa pohtimaan köyhyyttä ja sen hyviä puolia. Ikäsuositus on minusta korkea, yli 7-vuotiaille olisi riittänyt mainiosti. Elokvassa tarinan ehti kertoa hyvin 104 minuutissa. Elokuva on kasvutarina ja kertoo, että ei tarvitse olla rikas pärjätäkseen hyvin.

ANNINA LAINE

Nukun Sanataidekoulun
Miete-ryhmä

Viisas mummoni
Japani 2006, 104 min
Suositus: yli 9-vuotiaille
Esitukset: Rio su 25.11. klo 10

Mummut pääsevät katsomaan elokuvaa ilmaiseksi!

LEFFA-ARVIO

Montako kättä enkeleillä on?

Yks kaks, yks kaks, nuket muuttuu kalliimmaks -laulu aloittaa Daniel Bergmanin elokuvan Kaisa Kullanmuru, joka sulattaa katsojansa sydämen. Suloinen, punaposkinen ja ennen kaikkea tomera Kaisa tuo hymyn itse kenenkin huulille.

Kaisa asuu kaksin mummonsa kanssa ja päivittäin he käyvät torilla myymässä mum-

mon tekemiä herkullisia karamelleja. Mutta juuri joulun alla mummo loukkaa jalkansa, ja Kaisan hartaasti joululahjaksi toivoma nukke on vielä ostamatta! Siispä karkkien kaupittelu ja kotityöt jäävät Kaisalle.

Jo elokuvan alkuhetkien perusteella tiesimme, että tulimme pitämään elokuvasta. Siinä ei juuri ollut jännitystä, silti se tempaisi mukaansa.

Elokvassa elämänmyönteinen asenne tarttuu ja täyttää hyvällä mielellä.

Mutta montako kättä enkeleillä oikein on? Ehkäpä saat sen selville jos katsot Kaisa Kullanmurun.

MERVI MIKKONEN
ANNI RAJANIEMI

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä

Kaisa Kullanmuru
Ruotsi 1989, 35min

Tarinankertoja vie katsojat satujen maailmaan.

Tarinoilla ja tosiasioilla on eronsa

Simon Millerin Tarinankertoja on tarina tarinoista, joita isoisä kertoo lapsenlapsilleen. Yksi heistä, Aonghas, ottaa tarinat muita raskaammin ja saa kummallisia päähänpistojä lähteä päättämään tarinaa.

Aonghas suree vielä vanhempiensa kuolemaa kiipeilyonnettomuudessa ja ajattelee asioita pimeässä, vanhassa kaapin nurkassa. Aonghas ei sopeudu hyvin isovanhempiensa luokse Skotlantiin Skyen saarelle, joten hän kapinoi perhettänsä vastaan.

Elokuva hyppii nykyajan ja menneisyyden välillä, ja poikkeaa myös neljässä tarinassa. Elokuva naurattaa ja voi saada myös herkimät itkemään. Musiikki ja vaikuttavat äänitehosteet hallitsevat voimakkaasti elokuvaa. Skotlannin

huikeat maisemat lisäävät tunnelmaa. Elokuvan voimavarat piilevät näyttelijöiden kasvoissa, ja niiden ilmeissä, eli ei niinkään puheessa ja liikkeissä.

Sekavia tunteita

Alku on ehkä vähän sekava, sillä siinä on paljon ”avaamatomia lukkoja” joiden avaimet löysimme elokuvan aikana ja sen jälkeen keskustellessamme näkemästämme. Elokuvan voi myös tulkita eri tavoin sillä luulemme, että katsojalle on annettu vapaudet ajatella, ja pätkäillä tarinan lopetus itse.

Kuitenkin jotkut asiat jäivät mietityttämään, ja uskomme että ilta jatkuu pitkälti pohtien elokuvan vielä hieman tuntemattomaksi jääneitä kohtia.

Kieli vaihtelee englannista Skotlannin alkuperäiskieleen gaeliin, joka kuulostaa korvaan todella erikoiselta ja hauskalta. Pientä Aonghasta näyttävän pojan englanti ja gael onkin tosi suloista kuunneltavaa. Gaelin kieli särähtää korvaan eniten ehkä taustamusiikista sekä isoisän lauluista ja se herättää mielenkiintoa kieltä kohtaan.

Hauskat, oudot henkilöt

Henkilöhahmot ovat kaikki melko erilaisia. Tarinoissa he ovat omalla tavallaan hauskuja, osa myös viisaita ja kekseliäitä. Aonghasta on helppo ymmärtää ja hänen tilanteeseen pystyy samaistumaan. Isoisä ja Aonghas ovat alussa lähes toistensa vastakohtat, mutta tarinan kuluessa alkavat hekin ymmärtää toisiaan.

Hauskin ja mieleenpainuvinkin kohta on, kun isoisä syventyy tarinaansa hieman liikaa ja innostuu kahlaamaan meressä ja huutelemaan hauskoja lausahduksia tarinaan liittyen. Silloin elokuvasalikin purskahti pieniin naurunpyrädyksiin.

ESSI ALALUUSUA
AINOKAISA VETELÄINEN

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä

Tarinankertoja
UK 2006 90min
Yli 8-vuotiaille
Esitykset: Rio la klo 12

PIENTEN PALSTA

Tulikuuma tarina

Olipa kerran karvakengät, jotka lekottelivat kuumassa auringossa. Aurinko paistoi. Sähkökin lekotteli.

Sähköön tuli liian paljon virtaa. Yhtäkkiä alkoi sataa. Ukkonen jyrähteli. Sitten sähköiset tavarat piti viedä pois sateesta sateenvarjon suojaan ja mennä sisään.

Sitten aurinko alkoi taas paistaa. Sateenkaari näkyi taivaalla. Lätäköt loiskuivat. Sähkö ja karvakengät menivät takaisin ulos lekottelemaan aurinkoon, ja ne lekottelivat siinä koko päivän.

ARTTU KALLUNKI, AINO KORHONEN, ANNIKA KOMULAINEN, NOORA KORHONEN, MINTTU SIIMES JA IDA JOKELA

Rahakone

Heti kun tulee kauppaan, niin rahakone antaa aina rahaa, joka kerta. Se käy myrkkyykaasulla. Siitä tulee savua, kun se on käynnissä.

ARTTU KALLUNKI

Nukun Sanataidekoulun
6-7-vuotiaiden sanataidekerho

TOIMITUS

Päätoimittajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Toimitus: Essi Alaluusua, Ainokaisa Veteläinen, Annina Laine, Veera Kandelberg, Anu Riikka Kokko, Mervi Mikkonen, Anni Rajaniemi, Arttu Kallunki, Aino Korhonen, Annika Komulainen, Noora Korhonen, Minttu Siimes ja Ida Jokela
Taitto: Beata Baumann ja Maarit Itkonen

Julkaisija: Nukun Sanataidekoulu ja Oulun kansainvälinen lastenelokuva festivaali
Painos: 400 kpl

Lisätietoja elokuvafestivaalista:

www.ouka.fi/lef

ELOKUVISSA

Tanssin lumoa

Australialainen elokuva Poltetta jaloissa kertoo tarinaa tanssimisesta ja tanssikilpailuista, sekä siitä, miten kilpailuista voi tulla nautittava osa elämää. Darren Ashtonin ohjaamassa elokuvassa nousee esille kilpailun armottomuus ja harjoittelemisen rankkuus.

Poltetta jaloissa seuraa kahden tanssiryhmän ponnisteluja ja harjoituksia lähenevän Australian arvovaltaisimman tanssikilpailun alla. Miss

Elisabethin ankara kuri ja arvokkuus saa vastaansa Mr. Jonathanin luovan ja hauskan kyvyn yhdistellä asioita tanssiin.

Elokuva ei ole täydellinen, mutta tekee tarkoituksensa selväksi: Tanssimisen ei pidä olla epämiellyttävää, eikä sitä saa tehdä hammasta purren. Sinun pitää todella nauttia siitä, että tanssit. Mukavaa vaihtelua elokuvaan tekevät tanssikohtaukset, joissa musiikki

ja puvut häikäisevät helposti katsojan. Näemme myös hukan huumoria hössöttävien ja huolehti-vien vanhempien hahmossa.

Elokuvan idea näyttää pitkää nenää liian tiukalle kurille ja on riemullinen tanssin ilotulitus.

ANU-RIIKKA KOKKO

Nukun Sanataidekoulun
Kameleontti-ryhmä

Poltetta jaloissa
Australia 2006, 95 min
Suositus: yli 8-vuotiaille